

Роздуми з приводу майбутніх виборів, або Що можна сказати Вакарчуку...

Колись відомий американський пророк Едгар Кейсі, якого порівнюють з Вангою і який передрік розпад СРСР та ще багато чого, зробив прогноз, що кінець настане після 44-го президента (Дональд Трамп – 45). Щоправда, він не уточнив, у якій країні. Можливо, і у нас, бо нині кандидатів в президенти є 44, і дуже хочеться, щоб майже всі пропали з кінцями з України назавжди...

До останнього ми сподівалися, що Славко піде. Можливо, він би і не переміг, але ми б за результатом могли більш-менш бачити, скільки сьогодні є здоровомислячих. Тепер їх більшу частину «порозбирають між собою різні «зеленські».

Сьогодні всі ті, що роками «кормляться» з державного корита, кричать з телевізора, що вони зроблять «задурно» мало не все в житті. От тільки виберіть - і побачите... Але чи цього хоче проста людина? Бо комусь за те «напівзадурно» треба платити, а з досвіду знаємо, що навіть у «мишоловці» сир не задурно, бо вартує життя миші...

Що може зробити Україну «іншою», тією, якою ми хотіли бачити її тоді, на Майдані. Є, безперечно, багато чинників того поняття «інша». П'ять років пройшло, а змін, на які сподівалися, - не видно. Не буду говорити, що їх нема. Просто ці зміни йдуть з такими потугами, що губляться у повсякденності нашого буття.

Дозволю собі висловити на суд читача кілька думок з приводу, з чого починати робити державу «іншою».

Перш за все треба задати собі запитання: а чого ми, врешті, хочемо?

Соціологи кажуть, що українці - нація, для якої найбільшим пріоритетом є домашній побут, добробут сім'ї, дітей, здоров'я, мир і спокій. Краще від всіх соціологів цю «національну ідею» висловив Геній Шевченко: «садок вишневий коло хати, хрущі над

вишнями гудуть, плугатарі з плугами йдуть...». Більше того, Кобзар підказував нащадкам, хто це може зробити: «діждемось Вашингтона з новим і праведним законом...»!?

Щоправда, суть того Шевченкового ми так і не збагнули, бо 28 років маримо, що якийсь прийде «вашингтонченко» і все нам зробить, натомість не бачимо пророчого, що змінити щось може «новий і праведний закон». Не той, що вони перед кожними виборами переписують самі для себе. А інший, праведний, який влаштував би нас, а не їх...

Думаю, що за роки Незалежності, після двох Майданів і війни, яка продовжується, більшість українців вже визначилася з тим, чого не варто робити, вибираючи, і не має значення чи то місцеві, чи до Верховної Ради вибори, чи, тим більше, обрання президента.

Ми вже мали різних: і колишніх радянських, і теперішніх проєвропейських. Дуже не відрізняються одні від інших. Ми вже не хочемо вибирати багатих, мовляв, вони не будуть красти. Раз він «зумів» заробити для себе, він і нам допоможе... Як показало життя: якщо «бідні» крали тисячі, багаті у владі крали мільйони...

Нам вже і нові обличчя у владі не подобаються, бо як тільки ті «обличчя» туди попадають – стають «мордами»...

Хвороба «гетьманізму» поражає українське суспільство все глибше. Кажуть, це наша ментальність. Сорок четверо. Це рекорд за всі часи (у 2004 було 26). І кожен «бідний» десь знайшов два з половиною мільйона?.. Більшість пробують сили у розрахунку на депутатські вибори, і для них це своєрідна репетиція. Ми як піддослідні кролики: ану на що цей раз поведуться...

А що ми? На місцях люди чекають «грошопаду». «Заробити на виборах» - це те, що сьогодні можна почути від простих людей. Байдуже в кого і за що – головне, щоб платили. Люди десятиріччями «сидять» у комісіях. Династіями і родинами. Все знають: як кинути, як «вкинути», як «зробити присутніми» тих, хто в Чехії і польщах вже роки, і щоб ті, хто «спостерігає», нічого не побачили. Найбільше завдання політичних сил – встигнути подзвонити, щоб не «перекупили» і не розібрали «ліпших».

От і міряються, хто більше дасть: Юлька чи Порох...